

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobců:

- a) **I. F.**, narozená X, bytem v ČR Ch...,
zastoupená: JUDr. Irena Straková, advokátka, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2 - Nové Město,
b) **D. F.**, narozený X, bytem v ČR A.,
zastoupený: I. F., zákonný zástupce, bytem v ČR Ch.,
c) **M. F.**, narozený X, bytem v ČR A.,
zastoupený: I. F., zákonný zástupce, bytem v ČR Ch.,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 21. 5. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2021, č. j. OAM-728/ZA-ZA11-VL11-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 18. 10. 2020 podala žalobkyně a) jménem svým a svých nezletilých dětí již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR). Žádost následně odůvodnila tím, že se nemají kam vrátit, neboť v místě, kde žili – v X – je válka, jejich byt byl zničen, je tam nebezpečno, její rodiče bydlí ve válečné zóně. Nikde na X nikoho nemají, celá manželova rodina žije v ČR. Na dotaz, zda uváděla všechny tyto skutečnosti v předchozí žádosti, odpověděla kladně. O žádosti rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 4. 2021, č. j. OAM-728/ZA-ZA11-VL11-2020 tak, že řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zastavila, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany shledala nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobkyně v průběhu řízení doložila potvrzení o vzdělávání staršího syna, doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrhla, neuvedla žádné nové informace. Žalovaná posoudila důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedla jejich srovnání s tvrzeními žalobkyně učiněnými v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyně v průběhu správního řízení o předchozí žádosti ze dne 21. 1. 2019 označila jako důvod své žádosti obavu z bezpečnostní situace ve východní části X a nedobrou ekonomickou situaci v její vlasti. V rámci uvedeného řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobkyně či její děti byli či mohli být ve vlasti vystaveni pronásledování, či že by jim hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, přičemž žalovaná svoji argumentaci podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobkyně. Žalovaná neshledala důvody pro opakované posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a jejích nezletilých dětí, neboť žalobkyně neuvedla žádné nové informace či skutečnosti, jež by bylo potřeba opětovně hodnotit a jež by měly jakýkoliv vliv na předchozí rozhodnutí žalované, či jež by svědčily o tom, že by v případě jejich návratu do země mohli být vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či že jim hrozí vážná újma podle § 14 a zákona o azylu. Na X nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobkyně a jejích dětí, tedy od srpna 2019, k žádné změně, jež by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaná odkázala na vyhlášku Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., již se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, dle níž ČR považuje v současné době X za tzv. bezpečnou zemi původu.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně odůvodnila žalobu tím, že ona i nezletilé děti byli v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu zkráceni na svých právech přímo či v důsledku porušení svých práv. Je přesvědčena, že napadené rozhodnutí není v souladu se zákony ČR a napadá je v celém rozsahu výroku. Na území ČR přicestovala s manželem X X, nar. X a starším synem dne 16. 10. 2016, mladší syn se narodil na území ČR. Ihned po svém příjezdu požádali o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., a toto vízum jim bylo uděleno dne 25. 1. 2017 s platností na jeden rok z důvodu, že rodina přišla z města X. Následně nebylo vyhověno jejich žádosti o vydání dlouhodobého pobytu za účelem strpění podle § 43 zákona č. 326/1999 Sb. V rámci uděleného výjezdního příkazu žalobkyně spolu se syny požádala dne 21. 1. 2019 o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně považuje situaci celé rodiny, právě s ohledem na nezletilé

děti, za hodnou zvláštního zřetele, neboť se situace v X od jejich příchodu do ČR zásadně změnila, město bylo zdevastováno ozbrojeným konfliktem, přičemž současný stav prokázala fotografiemi pořízenými v období bezprostředně před jejich příchodem do ČR a z roku 2019. Do ČR s nimi přicestovala i matka jejího manžela. Po první neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně požádala spolu s nezletilými o vydání povolení k trvalému pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, avšak nebyla úspěšná, neboť správní orgán nepovažoval jejich situaci za naplnění pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“. Žalobkyně má za to, že důvody, pro které se rozhodla k podání žádosti o mezinárodní ochranu, mohly splňovat podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany a dále má zato, že žalovaná bez dalšího vycházela pouze ze skutkového stavu, jenž zde byl v době podání první žádosti o mezinárodní ochranu, a tím zúžila důvody pro udělení azylu pouze na skutečnosti uváděné žalobkyní v první řízení. Důvodem žádosti o azyl je stále trvající nemožnost návratu do místa trvalého bydliště a současně reálná nemožnost vnitřního přesídlení v rámci X. Má za to, že žalovanou nebyl aktuálně zjištěn skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochyby ve smyslu ust. § 3 správního řádu a tím i porušil ust. § 12a a) písm. b) zákona o azylu. Je nepodložené, proč jí předestřené důvody posoudila žalovaná jako „zjevně účelové jednání, kdy žalobkyně a nezletilé děti požádali o mezinárodní ochranu opakovaně ze stejných důvodů a z tohoto důvodu považuje jejich žádost o mezinárodní ochranu v ČR za snahu o legalizaci jejich dalšího zdejšího pobytu.“ Žalovaná nevzala v potaz všechny okolnosti a skutečnosti jejich žádosti. Odkázala na usnesení NSS č. j. Azs 35/2011-47 ze dne 2. 1. 2012, v němž je konstatováno, že “není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné a osobní vztahy, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ Svoji opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany spatřuje jako přípustnou a její důvody považuje za způsobilé pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany. Nedopustila se žádného jednání, jímž by ohrozila bezpečnost státu, narušila veřejný pořádek či jímž by její jednání směřovalo k ohrožení základních zájmů společnosti. V souvislosti s obavami z případného nuceného návratu na X a vnitřního přesídlení odkázala na zprávu UNHCR. Po příjezdu do ČR jim bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť u nich existovala překážka na jejich vůli nezávislá, jež jim bránila území opustit, a splňovali současně ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Odkázala na mezinárodní závazek non – refoulement. Důvody, jež brání její rodině ve vycestování, jsou souborem okolností hrozících jim v místě trvalého pobytu a nemožnosti realizovat život v jiné části X. Obecně posuzování důvodů znemožňujících vycestování je za současné situace řešeno rozdílně, je prioritně zaměřeno na situace, jež žadatelům znemožňují území ČR opustit, neboť reálně nemá nemožnost vycestovat, až na výjimky, žádná osoba. Žalobkyně má za to, že žalovaná nesprávně posoudila jejich skutečnou situaci a k obavám, jež žalobkyně nastínila a podpořila svým vyjádřením, zaujala čistě pragmatický postoj bez hlubší úvahy. Žalobkyně cítí zcela reálnou obavu o zachování její rodiny a zdravého vývoje jejích dosud nezletilých dětí.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

3. Ve vyjádření žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek s tím, že případ žalobkyně a jejích dvou nezletilých dětí je svým obsahem prakticky totožný s případem manžela žalobkyně a téměř shodná jsou i napadená rozhodnutí a texty žalob. Žalobní námitky neprokazují namítaná pochybení žalované. Žalobkyně žila i se svou rodinou od roku 2014, kdy byla naposledy v X, až do svého odjezdu ze země v roce 2016, v X, kde její manžel pracoval. Žalovaný proto považoval za ničím nepodložená tvrzení uvedená v žalobě, tedy že možnost vnitřního přesídlení je pro žalobkyni a její rodinu „reálně nemožná“. Žalobkyně z území ČR může vycestovat do některé z X oblastí, které jsou plně pod kontrolou tamější vlády. Chce-li žalobkyně realizovat svůj život na území ČR, nic jí nebrání v tom, vyřídit si všechny náležitosti společně s její rodinou z území země svého původu.

IV.

Správní spis

4. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně v rámci poskytnutí údajů a pohovoru k první žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 1. 2019 uvedla, že se na X nemají kam vrátit, v ČR jim byla zrušena víza na strpění. Jejich byt v X je v souvislosti s válkou zničen, její rodiče žijí ve válečné zóně. Jiné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nemá. Ve své vlasti neměla ona ani děti žádné problémy se státní správou, policií, soudy či armádou. Manžel měl v X, kam se z X v roce 2014 přestěhovali, a kde žili až do svého odchodu do ČR, práci, ona byla doma s dítětem, neboť na X je čekací doba na místo v mateřských školách. Finančně na tom nebyli dobře. V X byli registrováni jako vnitřní uprchlíci a od úřadů dostávali peníze na dítě. V X jim bránilo žít to, že pochází z X, manžel měl malou výplatu, navíc měli malé dítě, kdyby je neměli, mohli by pracovat oba. Usedlíci v X se na ně dívali přes prsty, jakmile se dozvěděli, že žalobkyně a její manžel jsou z X, byli otažiti. Kromě toho je těžké sehnat pronájem a s dítětem je těžké se někam přemístit. X opustili, neboť chtěli žít v ČR, kde žijí i manželovi rodiče. Od roku 2016 měli s rodinou víza na strpění, opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podali na radu advokátky poté, co jim byla tato víza zrušena. Na X by se vrátila, kdyby tam nebyla válka.
5. Rozhodnutím žalované ze dne 19. 7. 2019 č. j. OAM-73/ZA11-VL11-2019 bylo rozhodnuto, že se mezinárodní ochrana žalobcům neuděluje.
6. V souvislosti s žádostí o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 10. 2020 žalobkyně poskytla údaje dne 27. 10. 2020, v nichž zopakovala důvody své žádosti, jež ji vedly k podání první žádosti, a uvedla, že syn začal v ČR navštěvovat základní školu.
7. Jedním z podkladů, z nichž žalovaná při posouzení žádosti žalobkyně vycházela, byla Informace OAMP o X z 20. 4. 2020 ohledně vnitřně vysídlených osob, z níž mj. vyplývá, že příchod vnitřně vysídlených osob způsobil v hostitelských komunitách napětí, jehož příčinou i projevem zároveň je soutěž s původními komunitami v některých oblastech běžného života, např. růst nájmu, vzdělání nebo zaměstnání, z čehož měly pramenit i případy diskriminace např. při pronajímání ubytování. Reakce a náhled X společnosti se vyvíjeli postupně od dobrovolnické solidární pomoci vnitřně vysídleným osobám v aktivní fázi konfliktu k postupnému viditelnějšímu kritickému vnímání vnitřně vysídlených osob úměrně proměně jejich pobytu z dočasného na de facto trvalý, avšak obecně se projevuje s

vnitřně vysídlenými osobami solidarita a úroveň integrace do místních komunit je obecně vysoká, ale mírně se liší v závislosti na hostitelské komunitě.

8. Dalším podkladem pro rozhodnutí žalované byla Informace OAMP o Situace na X z 25. 4. 2020. V ní je mj. konstatováno, že intenzita bojů v X a X oblasti se od roku 2015 výrazně snížila, přesto střety mezi jednotkami X armády a „ozbrojenci“ neuznávaných entit propukaly s různou silou a průměří i situace zůstávala velmi nestabilní. V části pod kontrolou X vlády v X oblasti nedochází k bezpečnostním incidentům, přičemž boje v oblasti se koncentrují na linii dotyku.
9. U Informace MZV ČR z 22. 2. 2021 ohledně situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po návratu do vlasti – na X – po dlouhodobém pobytu v zahraničí vyplývá, že obecná sociálně-ekonomická situace je na X dlouhodobě horší než v ČR, avšak nejsou informace, že by se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po jejich návratu nějak zásadně lišila od situace ostatních X občanů. Zastupitelský úřad X neregistruje případ, kdy by sám fakt, že občan neúspěšně žádal v zahraničí o mezinárodní ochranu, byl důvodem k postihu ze strany X orgánů či soukromých osob. Samotný fakt kratšího či delšího pobytu v zahraničí není pro X ničím výjimečným. Žalobkyně ani poté, co byla seznámena s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, neuvedla žádné nové skutečnosti či informace, jež by měl vzít žalovaný při vyřízení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany v potaz.

V.

Posouzení věci soudem

10. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
11. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

VI.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba je nedůvodná.
13. Žaloba byla podána ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, přičemž usnesením č. j. 41 Az 3/2021-26 byla věc postoupena soudu zdejšímu s ohledem na to, že bylo zjištěno, že ke dni podání žaloby byli žalobci hlášeni k pobytu na adrese v Aši.
14. Usnesením zdejšího soudu č. j. 60 Az 30/2021-38 ze dne 22. 6. 2021 byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

15. Soud posoudil napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí přezkoumatelné a je z něj zřejmé, jak žalovaná rozhodla a proč tak učinila. Soud se se závěry žalované plně ztotožňuje.
16. Žalobkyně brojila proti rozhodnutí, jímž žalovaná posoudila její opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. e) zákona o azylu zastavila.
17. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
18. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
19. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
20. Soud se zabýval zejména otázkou, zda oproti předchozímu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla či zda se objevily nové skutečnosti či zjištění a zda žalobní námitky jsou důvodné a dospěl k závěru, že nikoli. Aby bylo možno žalobě vyhovět, bylo třeba, aby existovaly nové skutečnosti či zjištění svědčící pro udělení azylu, např. že se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o udělení mezinárodní ochrany, zásadním způsobem změnila situace v zemi původu žalobců, která by mohla zakládat důvodnost nové žádosti. K takové situaci však nedošlo. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobkyně oproti prvé žádosti neuvedla žádné nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit již v prvním rozhodnutí učiněný závěr o absenci azylově relevantních důvodů, a není proto důvod podrobovat žalobkyni již v předchozím řízení uvedené důvody znovu věcnému posouzení.
21. Žalovaná se potřebným způsobem a v dostačujícím rozsahu zabývala situací v zemi původu žalobců, jejich osobní situací a zjistila všechny okolnosti potřebné pro rozhodnutí a své rozhodnutí řádně odůvodnila. Je třeba zdůraznit, že žalobkyně neuvedla, a v tomto ani v předcházejícím řízení ani nebyla zjištěna žádná skutečnost, z níž by vyplývalo, že by některý ze žalobců byl v zemi původu vystaven pronásledování či nebezpečí vážné újmy. Žalobkyně je osobou, proti níž nikdy nebylo vedeno žádné trestní stíhání a která se ani nezmiňuje o žádném jednání vůči ní či nezletilým dětem ze strany státních orgánů X, jež by bylo možno považovat za pronásledování či vážnou újmu. Soud se neztotožnil s názorem žalobkyně, že situace její a její rodiny je hodná zvláštního zřetele. Soud si je vědom, že žalobkyně žila do roku 2014 ve městě X, tedy v oblasti zasažené vojenským konfliktem, avšak předtím, než přicestovala do ČR, využila možnosti vnitřního přesídlení a žila cca dva

roky v X, kde je bezpečnostní situace poměrně stabilní. Z X následně vycestovala do ČR, přičemž k tomuto ji vedly zejména ekonomické důvody a nespokojenost s postavením rodiny v souvislosti s vnitřním přesídlením. V ČR jim bylo uděleno a následně zrušeno vízum na strpění a v reakci na tuto skutečnost požádali o mezinárodní ochranu, přičemž jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně neuvedla a ani nebyly zjištěny. Pokud žalobkyně uvádí, že důvodem její žádosti o azyl je nemožnost návratu do místa trvalého bydliště, tedy do města X, pak této skutečnosti si je soud vědom, avšak stále trvá možnost vnitřního přesídlení do jiné části X, např. do X, kde již rodina žalobkyně dva roky před svým příjezdem do ČR žila. Pokud žalobkyně argumentuje bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění reálnou nemožností vnitřního přesídlení v rámci X, pak soudu není zřejmé, oč tuto svoji domněnku opírá. Stejně tak nelze souhlasit s nekonkrétním tvrzením žalobkyně, že reálně nemá možnost vycestovat, až na výjimky, žádná osoba. Lze se jen domnívat, že žalobkyně došla k tomuto závěru pravděpodobně v souvislosti s pandemií koronaviru SARS-CoV-2, avšak již v době podání žaloby, byla situace v tomto ohledu, stejně tak jako v současné době, uspokojivá a neznemožňující vycestování.

22. Co se týká špatné ekonomické situace v zemi původu žalobců, pak tato postihuje všechny obyvatele bez rozdílu, stejně tak jako v jisté míře nekomfortní a komplikovanější postavení vnitřních uprchlíků, na takovou situaci v zemi ale nelze aplikovat ustanovení zákona o azylu, který je institutem, který má chránit jednotlivce před individualizovaným pronásledováním orgány státní moci v zemi jejich původu, k čemuž však v případě žalobkyně ani jejich dětí nedošlo. Soud se proto shodně s žalovanou nedomnívá, že důvody uváděné žalobkyní splňují podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Pokud žalobkyně namítá, že žalovaná bez dalšího vycházela pouze ze skutkového stavu, který tu byl v době podání její první žádosti o mezinárodní ochranu, pak je třeba zopakovat, že sama žalobkyně nepředestřela ani v řízení o opakované žádosti nové skutečnosti, jež by mohly být relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně netvrdila a ani nevyšlo najevo, že by život či osobní svoboda její či nezletilých dětí byly v zemi původu ohroženy na základě jejich rasy, náboženství, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení či že by zde bylo reálné nebezpečí, že by byla v zemi původu zbavena života nebo vystavena mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení. Důvody pro udělení azylu jsou v zákoně o azylu vyjmenovány taxativně a z jiných, než v zákoně uvedených důvodů, azyl udělit nelze. Ani skutečnost, že se žalobkyně nechce vrátit na X s odůvodněním, že její sourozenec a rodiče žijí v oblasti X zasaženého ozbrojeným konfliktem a tamže se nachází i její předchozí bydliště, že její manžel a jeho matka žijí v ČR, že v X, kde naposledy před svým odchodem do ČR žili, nemají žádné příbuzné, takovým důvodem nejsou. Soud si je vědom upřímné a poctivé snahy rodiny žalobkyně o začlenění do české společnosti, avšak azyl je specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, jenž slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv a nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. S ohledem na tvrzení žalobkyně, z nichž žalovaná při posuzování její žádosti vycházela, je zřejmé, že výše uvedená námitka žalobkyně není důvodná, neboť žalovaná se její argumentací zabývala.
23. Pokud žalobkyně uvádí, že žalovanou nebyl v řízení zjištěn aktuální skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochyby, pak je třeba zdůraznit, že břemeno tvrzení v řízení o

azylu stíhá žadatele o azyl. Mezi žalobkyni jakožto žadatele o mezinárodní ochranu a žalovanou je rozloženo břemeno důkazní. Prokazovat jednotlivá fakta je povinna primárně žalobkyně, přičemž žalovaná je povinna zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, jež její tvrzení vyvracejí či je podporují. V dané věci však žalobkyně nepředestřela žalovanému ani soudu žádné nové skutečnosti či zjištění, jež má na mysli ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu. V té souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57 „...není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“

24. K nesouhlasu žalobkyně se závěrem žalovaného, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha legalizovat další pobyt v ČR soud uvádí, že tento závěr žalované je opřen o vyjádření žalobkyně k podané žádosti o mezinárodní ochranu. Zároveň je třeba uvést, že napadené rozhodnutí žalované samo o sobě nevylučuje pobyt žalobců na území ČR, avšak tuto otázku je třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů.
25. Žalobkyně dále uvádí, že jediným důvodem její žádosti jsou humanitární důvody neboli důvody hodné zvláštního zřetele a pokládá je za způsobilé pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany. Humanitární azyl lze dle § 14 zákona o azylu udělit, nebude-li zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 v případě hodném zvláštního zřetele. Naplnění pojmu "v případě hodném zvláštního zřetele" je třeba hodnotit s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Mezi nejčastější situace, kdy je azyl z humanitárních důvodů udělován, jsou případy těžké nemoci či zvláště těžkého postižení, kdy návrat konkrétní osoby do země jejího pobytu by pro ni představoval závažné, život ohrožující problémy. Smysl tohoto institutu vymezil NSS v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ Humanitární azyl může být udělen pouze na základě úvahy ministerstva. Z toho i NSS dovodil, že na jeho udělení není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo. Důvodem existence humanitárního azylu je možnost reagovat na mimořádné situace, jež by se mohly vymykat těm, které jsou předvídané zákonem a jejichž neakceptování by bylo výrazem nerespektování lidskoprávních či morálních základů společnosti za situace, že není možné pojmenovat, zákonem svázat a kazuisticky předvídat veškeré situace. Vodítkem pro úvahy vhodnosti udělení humanitárního azylu je skutečnost, že z důvodů pro jeho udělení byla v minulosti Nejvyšším správním soudem vyřazena např. manželství s českým občanem, ekonomické obtíže, nemožnost splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu,

neplodnost, skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu se v ČR oženit a založit zde rodinu, obtíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace, snaha o legalizaci pobytu na území ČR, lepší přístup a kvalitu lékařské péče, neútesné podmínky v zemi původu atd. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná s ohledem na konkrétní okolnosti posuzované věci důvodně neshledala podmínky pro udělení humanitárního azylu.

26. Postupem žalované nedošlo ani k porušení mezinárodního závazku non – refoulement s ohledem na možnost vnitřního přesídlení žalobců a z toho důvodu absentující hrozící vážné újmy, k níž by mohlo dojít v souvislosti s návratem do jejich původního bydliště ve městě X zdevastovaném ozbrojeným konfliktem. Rodina žalobkyně již v minulosti přesídlila do X, zde žila po dobu dvou let, manžel žalobkyně zde našel zaměstnání a k odchodu z této oblasti do ČR byla rodina žalobkyně vedena výše uvedenými důvody. Nelze přehlédnout, že vyjma dvou oblastí X, do jedné, z nichž spadá i místo původního bydliště žalobkyně, je bezpečnostní situace na X stabilní, pod kontrolou proevropsky orientované vlády a žalobkyni proto nic nebrání vrátit se do kterékoliv části země, kde vojenský konflikt neprobíhá.
27. Odkaz žalobkyně na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Azs 35/2011-47 ze dne 2. 1. 2012 není přílehlavý, neboť v případě žalobkyně nelze hovořit o zásahu do rodinného života, jenž by měl být důvodem pro udělení doplňkové ochrany, neboť stěžejní rodinné a osobní vztahy žalobkyně nebyly vytvořeny na území České republiky. Naopak, žalobkyně do České republiky již přicestovala se starším synem, manželem a jeho matkou a tyto rodinné vazby stále trvají. Oslabení potenciálních např. přátelských vztahů, jež si zde žalobkyně za dobu svého pobytu vybudovala a jež by byly jejím vycestováním z ČR poznamenány, nelze považovat za nepřiměřený zásah do jejího rodinného či soukromého života. Soudu je z úřední činnosti známo, že je u zdejšího soudu vedeno samostatné řízení o žalobě manžela žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného se shodným předmětem řízení, přičemž této žalobě rovněž nebylo vyhověno, neboť manžel žalobkyně uvedl shodné azylové důvody jako žalobkyně. Není zde proto ani důvod pro aplikaci § 13 odst. 1 zákona o azylu, který upravuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny.
28. Pokud žalobkyně žalované vytýká, že nesprávně posoudila skutečnou situaci žalobců a jejich obavy a zaujala čistě pragmatický postoj bez hlubší úvahy, pak s tímto závěrem se soud z výše uvedených důvodů neztotožňuje, stejně tak jako nepovažuje za důvodnou obavu žalobkyně o zachování její rodiny a zdravého vývoje nezletilých dětí.
29. Soud proto s ohledem na shora uvedené konstatuje, že v řízení před žalovanou nedošlo k žádným vadám řízení a jeho rozhodnutí je zákonné, neboť žalobkyně ani netvrdila skutečnosti svědčící o tom, že došlo, či by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do lidských práv žalobkyně či jejích nezletilých dětí, přičemž žalovaná si opatřila dostatek potřebných podkladů pro své rozhodnutí, jež následně řádně odůvodnila. Soud proto žalobu v souladu s ust. § 76 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VII.

Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jenž měla ve věci plný úspěch. Žalované však

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. 7. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.